

sig der i Huset. Var det et ulykkeligt Varsel? Og at han skulde komme netop nu!

Hun vilde først ikke gaa derned; men saa kom hun til at tænke paa, at Moderen vilde kunne fatte Mistanke, dersom hun blev paa sit Værelse. Rimeligvis vidste hun, at der var kommen Telegram til hende, anede ogsaa nok, at det igen var Afbud fra Per.

Nede i den skumringsfyldte Havesal fandt hun begge Forældrene tilligemed en Herre, som hun i Halvmørket ikke straks kendte. Han havde netop taget Plads i en Lænestol, som stod med Ryggen til den Dør, hvorigennem hun kom ind.

Men nu rejste han sig, og i det samme hun genkendte Per, trykkede hun overvældet Haanden for Øjnene, som blændet af et Syn. Han havde efter en fornyet Gennemlæsning af hendes lille Billet fortrudt sin Haardhed og havde faaet Lyst til at overraske hende. — — Med et højt Udbrud kastede hun sig om hans Hals.

„Det er dig!“

I et halvt Minut laa hun sanseløs ved hans Bryst. Saa tog hun sig sammen, skamfuld over at have givet sig saa ubehersket hen i Forældrenes Paasyn. Dog vedblev hun at holde ham krampagtig i Haanden, som var hun bange for igen at miste ham. Og under Smil og Taarer tog hun ham tilsidst under Armen og trak ham med sig ud i Haven.

Philip Salomon og hans Kone saae efter dem og derpaa hen paa hinanden.

„Her maa vi nok lade Skæbnen raade, Lea,“ sagde han.

Fru Lea nikkede tavs.

*

*

*